

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À déla
convenu

Telefon: 416/530-4222

Fax: 416/530-0069

E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 13.

(438.)

Vol. 19.

satellite **1-416**

Thursday,

July 23,

2009

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Exodus a pád Bastily

„Tak nám zavedli víza, paní Namová!“ řekl válečný veterán Hue letos v březnu na periferii Hočiminova města. Neměl rád komunistický režim, ale nikdy proti němu nebojoval. Konec války ho zastihl v Saigonu a Česká republika byla pro něj zemí zaslíbenou. Těšil se, že si v Kutné Hoře, kterou znal jen z obrázků zařídí krámek.

Zatím český ministr vnitra Langr zahřival v parlamentě, že je zapotřebí už ten exodus Vietnamců ukončit a pokud někteří nemají práci, ať se vrátí co nejrychleji tam, odkud přišli, dokonce, že jim i letenku zaplatí. A celý parlament zvolal jako jeden muž: „Tak, tak!“ a pan Hue dožije v rodném Vietnamu.

Když v den 220. výročí pádu Bastily, zřejmě symbolicky jako příspěvek na oslavu lidských práv, zavedla kanadská vláda víza pro Mexičany a Čechy, byl z toho v českém parlamentu poprask. Poškodí to přece obchodní vztahy mezi zeměmi, hlavně pro české podnikatele.

Jak víme, když dva dělají totéž, není to totéž. Že zpřísnění podmínek pro Vietnamce také poškodí vzájemné obchodní vztahy, na to se tehdy nikdo nikoho neptal, protože se jednalo hlavně o vietnamské podnikatele. 14. července 2009 se opět ukázalo, že všechny dohody o solidaritě s EU jsou stejně platné jako československé dohody se západními mocnostmi před Mnichovem.

Češi nemohou zavést víza pro Kanadany jako před léty, protože dnes patří do Schengenského prostoru, který umožňuje volný pohyb mezi jednotlivými zeměmi. Zbytečný byl tedy poprask, že někdo má jen kanadský pas a nebude moci do České republiky. Při krátkodobém pobytu zavedení českých víz Kanadánům nehrozí. Na znamení vážnosti situace odvolali Češi svého velvyslance pana Žbrakovského z Kanady a uvalili víza alespoň pro diplomaty. (Škoda, že se tak nestalo, když České republice patřilo předsednictví v EU.)

Stále je totiž základní rozdíl v myšlení politiků v České republice a zde v Kanadě. Když jsem se při loňské návštěvě zeptal premiéra Topolánka, jestli se nechce něčemu od kanadského systému přiučit, odpověděl, použiji-li jemného výrazu, nasupně, že nechce. Kdyby si nebyl tak jistý svou státnickou velikostí, mohl se dovědět, že s přistěhovalci se zde jedná na rozdíl od České republiky slušně, nemusejí se pravidelně hlásit na úřadech, obstarávat si nesmyslná potvrzení a mají skutečně příležitost začít od začátku. Dále se mohl dovědět, že se do sociálně citlivého resortu nejméně člověk, který je znám svými extrémními protirómskými názory, jako byl bývalý předseda lidovců, dále, že je nepřipustné, aby se prováděla exekuce na sociálních dávkách a že všichni lidé, ať jsou jakékoliv barvy pleti, jsou chráněni zákonem, takže mohou bezpečně chodit po ulici. Tehdy se ještě Česká republika mohla něco přiučit, aby se část populace cítila bezpečně. Tehdy se dalo ještě předejít rasistickým akcím v Litvinově, v Ústí a jinde. Místo toho, aby parlament bojoval proti xenofobii, snažil se vše zamést pod koberec.

V České republice se totiž zákony ohýbají, aby vyhovovaly ekonomickým potřebám či zájmům velkých korporací proti jednotlivým občanům. Stalo se před časem jednomu mému známému, že přišli dva pánové z ČEZU (České energetické závody) a řekli, že má

poškozenou plombu u elektroměru a že musí zaplatit 30 000 Kč pokutu. Soudil se, odvolával. Nic to nepomohlo. Zákon již tuto problematiku ošetřil. I když je elektroměr na veřejném místě, přesto je zákazník za něj odpovědný. Po čase se zjistilo, že to byly běžné způsoby pracovníků ČEZU. Nevím, jestli se nadále tyto praktiky používají, ale rozhodně se zákon nezměnil.

Jiný zákon říkal, že velké společnosti musí složit určitou garanci u České obchodní banky. Analytici pro odhalování korupce však zjistili, že garance byla složená u jiného peněžního ústavu. Když se podívali zpět do zákoníku, aby z toho vyvodili závěry, zjistili, že zákon byl změněn. Ze zákona vypadla čtyři slůvka u *České obchodní banky* a bylo vymalováno. Peníze se mohly složit u malého peněžního úřadu, který ovládala tato korporace.

Premiér Topolánek přijel do Kanady s geniálním myšlenkou, že poučí o skvělém českém systému novelizaci zákonů své kanadské protějšky. V případě, že sem emigruje příliš mnoho Rómů, je zapotřebí nikoliv řešit příčinu, proč emigrují, ale změnit kanadské zákony a těmi jim to zakázat.

Kanada byla známá nikoliv jako sociální země: nebyla zde tak dlouhá dovolená, nezaměstnanecká podpora, skutečně až komicky zní současný požadavek unii, že si zaměstnanci mohou strážat do penze dny, které si nevyberou z nemocenské, do důchodu se odcházelo mnohem později než jinde, peníze nebyly vysoké, sociální podpora byla nižší než v Evropě, ale jako země, která pomáhala uprchlíkům. Ať již to byli černoši v 19. století či političi uprchlíci před druhou světovou válkou nebo před komunismem v padesátých letech, Kanada jim poskytla azyl stejně jako Českoslovákům po roce 1968, chilským emigrantům utíkajícím před Pinochetem, americkým dezertérům, Vietnamcům prchajícím na lodi koncem sedmdesátých let, či stoupencům Solidarity po vyhlášení stanného práva generálem Jaruzelským. Pokud někdy na toto posláni zapomněla (například nedostatečná solidarita se židy utíkajícími před Hitlerem), vždy to bylo národním traumatem, s kterým se těžce vypořádávala.

Čeští Rómové a Mexičané utíkající před zločinci rozhodně nejsou pro tuto zemi takovou ekonomickou zátěží, aby si kvůli tomu měla ničit reputaci, kterou si budovala dlouhá desetiletí. Problémem je, že se v posledních dvaceti letech poněkud změnila hodnota. Země dodávající lidská práva je něco jako bílá vrána mezi hejnem vrabců a neví, co se svou odlišností. Tím, že kolem sebe vybuduje klec však nic nevyřeší, obzvláště, když mříž v kleci bude natolik prostupná, že větší pták nebude moci ven, ale vrabci budou moci dovnitř a podle potřeby žrát zrní, na které si vrána dělá nárok.

Exodus od doby Mojžíšovy má dva problémy: prvním je, že faraon nechtěl pustit Izraelce ze země, dokud ho nepostihlo deset ran egyptských; druhým bylo, že původní obyvatelé nechtějí vpustit do zaslíbené země vyvolený lid.

Do roku 1989 jsme volali po stržení Berlínské zdi, která rozdělovala svět. Nyní stavíme zdi nové: v Čechách proti Vietnamcům, na Slovensku proti Ukrajincům, v Kanadě proti Rómům, v USA proti Mexičánům a v Izraeli proti Arabům.

Všechny mají logické oprávnění, jen si nejsem jist, že je to v pořádku z hlediska lidských práv...

Ale tato kategorie už dávno vyšla z módy, vždyť od pádu Bastily uplynulo 14. července 2009 plných 220 let.

Aleš Březina

Vzpomínka dvacet let stará

2. července 1989 byl významným dnem, nejen proto, že se konal Československý den, ten se koná každoročně, ale hlavně proto, že v tento den byl odhalen na Masarykovnu pomník obětem komunismu. Pamatuji se, jak celý projekt pomalu vznikl, jak se vybíraly peníze a když se blížil den odhalení, jak Milan Havlín, zahradní architekt, spolu s ostatními z Klubu K-231 neúnavně pracovali na úpravě okolí. Nakonec se vše podařilo a pomník Josefa Randy stál na svém místě. Tehdy, v době dozívajícího komunismu v Čechách to byl světový unikát.

Po dvaceti letech se konala na Masarykovnu vzpomínka, při které promluvila tehdejší předsedkyně K-231 Eda Ottová a na fujaru a housle improvizovali reverend Ladislav Kozák a Drew Jurečka (na snímku). Mezi návštěvníky na Masarykovnu byli i exulanti ze severní Koreje a Kuby, kde ještě komunistická totalita vládne plnou silou. Pietní vzpomínky se zúčastnil i konzul Richard Krpač a bývalý předseda MMI Jan Trávníček, který má rovněž nemalé zásluhy na tom, že pomník nalezl své umístění na Masarykovnu. To, že vzpomínka po dvaceti letech uskutečnila, byl nápad Zuzany Hahnová, které děkujeme za poskytnutou fotografii. Při vzpomínce i krátce promluvil náš spolupracovník Josef Čermák.

abe
